

ZASWIADCZENIE

Zaswiadczam, że według legendarnego przekazu zachowanego w kronikach zakonnych w wigilię Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny 20 listopada 1662 roku siedemnastoletniej Zofii z Bochlewa ukazała się pięknie ubrana Pani, która wskazała jej wzgórze z rosnącą na nim samotną sosną. Oczom dziewczyny ukazał się wówczas niezmiernie widok białych mnichów oddających chwałę Bogu. Matka Boża zapowiedziała, że wkrótce w miejscu tym powstanie klasztor, w którym zakonnicy będą poprzez nieustanną modlitwę i kontemplację wypraszać łaski dla wszystkich ludzi. Zofia, wypełniając polecenie otrzymane podczas objawienia, opowiedziała o wszystkim ojcu Antoniemu Krzesikowskiemu, który był kierownikiem duchowym kasztelana inowrocławskiego Alberta Kadziłłowskiego. Ten pod wpływem niesamowitej opowieści zdecydował się wspomóc finansowo fundację klasztoru na Sowiej Górze, w miejscu wskazanym przez Maryję. Wkrótce z Krakowa przybyli pierwsi mnisi, którzy zamieszkali gościnnie początkowo u ojców bernardynów w Kazimierzu Biskupim, potem zaś w Gosławicach, prowadząc jednocześnie starania związane z budową pierwszych zabudowań klasztornych. Fundacja dokonana przez Kadziłłowskiego została potwierdzona w dokumencie królewskim Jana Kazimierza wystawionym 1 sierpnia 1663 roku.

Początkowo wzniesiono kościół drewniany, którego budowa zakończyła się w 1672 roku. Jednak już 17 października 1666 roku została odprawiona na terenie eremu pierwsza Msza Święta przy licznych udziałach wiernych. W 1741 roku w klasztorze wybuchł pożar w wyniku którego spłonęła znaczna część kościoła z głównym ołtarzem oraz cudownym obrazem Matki Bożej Pocieszenia z Dzieciątkiem. Cudowny obraz został zastąpiony nowym wizerunkiem, czczonym również przez okoliczną ludność. Przygotowania do wzniesienia muranego kościoła pod wezwaniem Narodzenia Najświętszej Maryi Panny prowadzono od 1747 roku. Jednak ze względu na bardzo skromne fundusze, znaczące prace budowlane wykonano w latach 1760-1781. Świątynia została poświęcona 14 maja 1797 roku.

Podczas rozbiorów zakonnicy zostali zmuszeni do opuszczenia pustelni, w której pozostało potajemnie, wbrew nakazowi władz carskich, kilku zakonników. W 1846 roku zmarł w Bieniszewie ostatni mnich o. Karol Pianowski. Majątek klasztorny podlegający administracji carskiej był grabiony i dewastowany. W tym okresie Mszę Świętą odprawiano tylko kilkanaście razy w roku. Po powstaniu listopadowym w związku z ograniczeniami wprowadzonymi przez Rosjan, Eucharystię sprawowano tylko 8 września w święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, by uczcić Maryję w cudownym obrazie. W 1880 roku zabudowania pokamedulskie nabył hrabia Karol Mielżyński, chroniąc je tym samym przed ostateczną rozbiórką. Zaś w 1906 roku teren klasztoru stał się własnością Stanisława Mańkowskiego, który po odzyskaniu niepodległości przez Polskę na własny koszt rozpoczął odbudowę zniszczeń, a później przekazał swoją własność kamedułom.

Po wielu staraniach i 118 latach nieobecności 2 lipca 1937 roku kameduli powrócili do Bieniszewa i przystąpili do remontów: wywiercili studnię o głębokości 96 metrów, pobudowali nowe domki. Jeden z nich został ufundowany przez prymasa Polski - Śługę Bożego kardynała Augusta Hlonda. Nie zdołali jednak w pełni odbudować swojej pustelni z powodu wybuchu II wojny światowej. W sierpniu 1940 roku czterech ojców zostało aresztowanych przez Niemców i przewiezionych do obozu w Sachsenhausen a następnie do Dachau. Obozową gehennę przeżył jedynie o. Florian Niedźwiadek, który powrócił do krakowskiego eremu, tam zmarł i został pochowany. W okresie wojny klasztor zajęli Hitlerjugend i zorganizowało w nim swój ośrodek szkoleniowy, dokonując licznych zniszczeń. Kameduli powrócili ponownie do Bieniszewa zaraz po zakończeniu działań wojennych i podjęli trud rekonstrukcji według zachowanych opisów, zdjęć i rysunków.

Kościół klasztorny jest obiektem późnobarokowym, trzynawowym o układzie bazylikowym. W archiwalnych dokumentach nie zachowała się informacja o autorze projektu kościoła, architektonicznie związanego z kręgiem artystycznym wybitnego Włocha Jana Catenazziego, który w znaczny sposób wpłynął na architekturę Wielkopolski, świątynia jest dziełem Czecha Jana Adama Štera, który współpracował z Catenazzim, oraz Włocha Pompea Ferrariego. Nie udało się natomiast ustalić autora ażurowego, rokokowego ołtarza głównego z obrazem Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny. Do prezbiterium przylegają kaplica Świętego Krzyża i zakrystia. Polichromia w kaplicy Świętego Krzyża została wykonana w 1756 roku przez pochodzącego ze Śląska Jana Petri. Możemy tutaj również zobaczyć obraz Sądu Ostatecznego oraz historię św. Huberta i sceny znalezienia świętego Krzyża. Na uwagę zasługują także dębowe stalle intarsjowane w 1755 roku, a w zakrystii rokokowa polichromia, przedstawiająca widoki polskich pustelni kamedulskich oraz pochodzące z 1760 roku boazerie i szafy brzoastowe (wiązowe). Wnętrze świątyni pokrywają sklepienia żaglowe rozdzielone parami gurtów. W kościele znajdują się relikwie Pięciu Braci Męczenników i łaskami słynący obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem z roku 1974, autorstwa poznańskiej artystki. Przy wyjściu z kościoła znajdują się katakumby, w których kończy się ziemską wędrówkę bieniszewskich pustelników.

Przed fasadą wschodnią i zachodnią kościoła ryzalitowo wysunięte są części środkowe, ujęte w pary pilastrow i zwieńczone szczytami wolutowymi. Na dwóch wieżach umieszczono w latach 1925 i 1939 hełmy wykonane według starego wzoru. Wejście na teren klasztoru prowadzi przez bramę z pierwszej połowy XVIII wieku, później przebudowaną.

Klasztor Kamedułów położony jest na terenie dużego kompleksu leśnego o powierzchni 22,65 km² - Puszcza Bieniszewska (2265 ha). Jest to drugi co do wielkości kompleks leśny w powiecie konińskim. Obejmuje on cztery rezerваты: Sokółki (240 ha), Bieniszew (144 ha), Mielno (94,5 ha), Pustelnik (100,25 ha), które są najcenniejszym w powiecie konińskim kompleksem przyrodniczo-turystycznym i ostoją dla dzikiego ptactwa oraz zwierzyzny łownej. Klasztor mieści się równocześnie na obszarze sieci Natura 2000 o powierzchni 952,5 ha. Teren ten, znajdujący się w całości na terenie Powidzko - Bieniszewskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, został zakwalifikowany jako specjalny obszar ochrony.

Kościół klasztorny oo. Kamedułów w Bieniszewie jest położony na terenie uboższym, zarówno pod względem turystycznym jak i gospodarczym. Obiekt leży w oddali od dużych ośrodków turystycznych i jest jednym z cenniejszych zabytków na terenie gminy. Podjęte prace budowlano-konserwatorskie w latach 2015-2016 dotyczące wymiany dachów i elewacji niewątpliwie przyczynią się do zwiększenia atrakcyjności turystycznej regionu oraz wykorzystania potencjału dziedzictwa kulturowego znajdującego się na terenie gminy Kazimierz Biskupi.

Firma SEMPRE FARBY Sp. z o.o. przyczyniła się do prac renowacyjnych przy elewacji budynku kościoła klasztornego pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Bieniszewie. Przeprowadziła bowiem szczegółowe badania zawilgocenia ścian budynku oraz dostarczyła swoje oryginalne produkty do renowacji zwane, między innymi, SEMPRE RENOWATOR. W trakcie całkowitej wymiany tynków i kolorystyki elewacji kościoła zostały użyte wyłącznie produkty firmy SEMPRE FARBY Sp. z o.o., ponieważ Firma dała gwarancję, że jej wyroby charakteryzują się bardzo wysoką jakością.

PRZEOR EREMIU
o. Jakub Maciła EC
o. Jakub Maciła EC